

Terror

Jørn Staus Jacobsen

Terror

TERROR

© Jørn Staus Jacobsen, 2018

ScanLibris

ISBN 9788740983951

Alle personer
og handlinger
i denne bog
er opdigtede

1

Efter forgæves at have søgt på flere islamiske hjemmesider lykkedes det ham endelig at få adgang til en. Først skulle han evalueres, inden man efterkom hans ønske om at blive lukket ind på siden. Han skrev sit fulde navn, *Lucas Rasmus Berg*. Alder: 15 år samt bopæl. Det var en måned siden, at han fyldte år. De to fornavne skyldtes et ligeligt hensyn til bedstefædrene.

For at undgå at blive udelukket på grund af forkerte oplysninger, gjorde han sig umage med at udfylde de punkter, som han forestillede sig, at det var muligt at efterprøve. Under dem, hvor han anså det for mindre sandsynligt, lod han til gengæld intuitionen råde. Således skrev han uden betænkning, at han ønskede at konvertere til islam og melde sig til ISIS kamp mod USA og dets allierede. Skønt motivet var rent opspind, skrev han det ud fra forestillingen om, at ekstremistiske holdninger og udsagn gjorde det lettere at få adgang.

Antagelsen viste sig at holde stik. Efter kort tids venten blev han budt velkommen på siden.

Hans debut på chatten varede det meste af aftenen. For at fremstå som en hård negl, forhørte han sig blandt sine nye venner, hvor man fandt de bedste opskrifter på sprængstoffer på nettet. Forslagene skrev han omhyggeligt ned i den hensigt at se nærmere på nogle af dem.

Hvem har du tænkt dig at sprænge i luften, skrev en anden gæst på siden. Han kaldte sig Al-zabaniya og oplyste, at han boede i samme bydel som han selv.

Nogle plageånd, svarede han kort.

Han havde hørt rygter om, at folk fra politiet fulgte med på den salgs hjemmesider.

Hvem, gentog Al-zabaniya. Du behøver ikke være nervøs for, at PET spionerer. Siden er 100 pct. sikker.

Trods den andens forsikring, valgte Lucas at holde det for sig selv. Hans naturlige mistro indebar forestillingen om, at den anden kunne være meddeler for politiet.

Foreløbig foretrækker jeg at holde det hemmeligt.

Ok, broder. Håber at høre fra dig, når du har besluttet dig til, hvad du vil.

"Smør din madpakke, Lucas," lød det fra moren.

"Jeg er ikke sulten," svarede Lucas vrantent.

"Det bliver du i spisefrikvarteret. Smør den nu. Ellers kommer vi for sent."

Hans storsøster, Louise, var allerede kørt. Hun cyklede i skole, ligesom Lucas havde gjort, indtil hans mor opdagede, at han tog ind til byen i stedet for i skole. For at komme skulkeriet til livs, var moren begyndt at køre ham i skole på vej til plejehjemmet, hvor hun var assistent.

Han begynder at smøre margarine på et stykke brød med langsomme, modvillige bevægelser.

"Skynd dig. Klokken er mange," sagde moren og så på uret.

Han valgte et stykke spegepølse til brødet i stedet for leverpostej, fordi det var lettere, og lagde det ned i madkassen.

"Er du færdig?" spurgte moren.

"Ja," svarede Lucas og lukkede skoletasken.

I spisefrikvarteret satte han sig på en bæk sammen med nogle fra de mindre klasser på tilpas afstand af sine klassekammerater.

"Højt smørrebrød," lød det fra Henrik, der passerede

forbi sammen med Ask og Peter.

Lucas var sikker på, at de var ude på ballade og havde sneget sig ind på ham. Han sendte Henrik et hadefuldt blik og smed den halvspiste spegepølse i affalds-kurven, da de tre var forsvundet. Resten af frikvarteret drev han rundt i skolegården blandt eleverne fra de mindre klasser. Et stykke derfra fik han øje på Henrik, Ask og Peter, der havde sluttet sig til den øvrige flok drenge fra klassen. Lucas standsede og besluttede at gå i modsat retning.

”Er du uvenner med de andre?” hørte han en stemme spørge.

Det var hans klasselærer, Mads Friis, der havde gård-vagt.

”Næh,” svarede han tvært og slentrede videre.

”Hvis der er problemer, var det måske en god ide at snakke det igennem.”

Han svarede ikke og fortsatte for at slippe for, at Mads fulgte emnet op.

Klasselæreren havde adskillige gange forsøgt at løse kontroversen mellem ham og de ledende drenge i klassen uden held. Egentlig var han lige glad med, at det mislykkedes. Henrik, Peter og Ask skulle ikke tro, at han bøjede sig og underlagde sig deres førerrolle i klassen. Han havde mere lyst til at plante en knytnæve i ansigtet på dem end gi’ sig. Tidligere havde han vist at sætte sig i respekt, når deres stikpiller og onskabsfuldheder blev for meget. Henrik havde følt det på egen krop i form af en næve lige i synet. Det havde efterladt et båt øje, der som dagene gik skiftede til alle regnbuens farver. Episoden endte med, at Lucas blev kaldt til samtale hos skoleinspektøren sammen med moren, Henriks forældre og Mads Friis.

”Det er skandaløst,” havde Henriks far råbt rød i hovedet af vrede.

”Henrik er ikke så uskyldig, som I måske tror,” kom Mads ham til hjælp. ”Lucas er ikke den eneste, som Henrik mopper.”

Klasselærerens forsøg på at forsvare ham, fik Henriks far til at fare i flint. Med lynende øjne råbte han, at Mads burde skamme sig og kaldte ham uduelig og uegnet som lærer. Lucas var af modsat mening. Mads var den eneste, der viste en smule retfærdighed, og som tog ham i forsvar.

Efter skoletid gik han hele vejen hjem i stedet for at tage bussen. Inderst inde legede han med tanken om at rende på Henrik, Peter og Ask og plante en næve i synet på sin hovedfjende eller alle tre.

Louise og en af hendes veninder, der hed Isama, var optaget af morgendagens lektier, da han trådte ind ad døren. De sad i stuen og diskuterede nogle matematiske opgaver, som han ikke forstod et kuk af. Han satte sig i køkkenet med en tallerken ymer og mysli, mens han lyttede til samtalen mellem søsteren og veninden i stuen. Det var tydeligt, at Isama var den kvikkeste af de to. Isamas forældre var palæstinensere, der var kommet til Danmark fra en flygtningelejr i Libanon omkring årtusindeskiftet. Hun var født i Danmark og den yngste af en børneflokk på fem og ville være læge ligesom sin ældste bror og en søster.

”Hørte du, Rashid råbe op om, at enhver rigtig muslim burde tage til Mosul eller Raqqa og kæmpe for ISIS?”

”Han er heller ikke for klog,” svarede Isama.

”Tror du, han kunne finde på det?”

”Hvis alle, der hyler op om den slags gjorde alvor af det, var mange klasser reduceret til det halve. Der er ikke så få, også blandt pigerne, der er forbitrede over de

vestlige landes indblanding i krigen. De ser Vesten som den egentlige skyldige i hele miseren omkring Iraks sammenbrud og ISIS opståen.”

”Mener du også det?”

”Det er ikke til at komme uden om. Men jeg ville ikke drømme om at støtte en så yderliggående organisation som ISIS. De fleste af dens tilhængere er mordere og forbrydere.”

”Jeg forstår godt, de støtter ISIS,” lød det fra Lucas. ”Det er Vesten og dermed Danmark, der er morderne og forbryderne.”

Han havde rejst sig fra køkkenbordet og stod i døråbningen med sin tallerken og ske i hænderne.

Louise og Isama gloede uforstående på ham.

”Bland dig uden om,” sagde Louise afvisende. ”Hvad forstand har du på det, tossehoved. Fis af med dig. Ikke så sært, at du ikke kan med resten af klassen.”

Lucas tog en mundfuld til og blev stående.

”Og ikke så sært, at du skal have hjælp til matematikken med den mangel på logik, du har i hovedet,” svarede han efter at have tygget af munden. ”Ethvert normalt tænkende menneske ved, at det var USA og os spyslikkende danskere, der startede den krig.”

Isama så på ham med et blik, der vekslede mellem forundring og beundring. Louise rejste sig og skubbede ham tilbage i køkkenet og lukkede døren.

”Klovn,” udbrød Louise. ”Han skal altid være imod.”

”Hvor gammel er han?” spurgte Isama.

Louise betragtede veninden med et skeptisk blik. Hvorfor interesserede Isama sig for brorens alder, stod der i det.

”Hvorfor det?”

”Ikke for noget.”

Isama så ud som var han mere optaget af den følgende opgave.

”Lige fyldt 15.”

”Han ser ikke værst ud.”

”Hvad mener du med det? Er du brændt varm på ham på grund af hans jihadistiske tilbøjeligheder?”

Isama lo afvæbnende, som var hun i tvivl om, hvordan venindens bemærkning skulle opfattes.

”Hold nu op. Det var ikke sådan ment. Hvad er der galt i at spørge om din brors alder?”

”Hvis jeg spurgte om din brors, risikerede jeg at få hele din familie på halsen, sagde Louise halvt i spøg halvt i alvor.”

”I vælger altid at tro det værste.”

Louise overvejede, om hun skulle følge emnet op, men lod være for ikke at udfordre veninden.

”I øvrigt tror jeg ikke, Lucas er interesseret i piger. Og de andre drenge tæver han for et godt ord,” tilføjede hun efter en pause. ”Det ender med, han bliver smidt ud af skolen, hvis han ikke tager sig sammen.”

Lucas skyllede tallerkenen og skeen af og gik ind på sit værelse. Han tændte for sin laptop og googlede sig frem til forskellige bud på hjemmelavede bomber. De sidste par dage havde han leget med tanken at stoppe en bombe i Henriks taske. Efter nogen søgning fandt han en, han tidligere var faldet over. Det var en tidsindstillet afslagsen, som meget passende kunne gå af, når Henrik var på vej hjem fra skole. Flere af ingredienserne i den skrappe ende af skalaen var han sikker på at have set i morens samling af rengøringsmidler. De stod i nogle kasser i kælderrummet. Resten kunne man købe i enhver forretning med malerting og lignende sager, vidste han.

Da han blev træt af at lege med tanken om bomber,

skiftede han til en side, som han tidligere var stødt på i sin søgen efter ISIS og lignende jihadistiske grupper. Den hørte til den barske slags med henrettelse af fanger og andre former for afstraffelse af fjender og vantro.

Egentlig forstod han godt disse sortklædte maskerede mænd makabre handlinger. Hvem ville ikke blive rasende over at se sit land blive bombet dag ud og dag ind af vestlige fly og se bygninger og uskyldige mennesker blive sprængt til atomer? Det var ikke spor for meget, at amerikanske og europæiske byer og indbyggere fik tilbage af samme mønt. På en måde forekom det ret og rimeligt at vise modstanderne, hvad det ville sige at være offer.

Han lå på sengen og tænkte det hele igennem igen og igen. De uskyldige ofre i Mellemøstens byer lignede hans egen situation. Kammeraternes mobning var også en form for bombing dag ud og dag ind. Eller i al fald psykisk bombing, som af og til blev gengældt med modangreb fra hans side, når plagerierne blev uudholdelige. I tankerne forestillede han sig en af disse sortklædte jihadister komme ham til undsætning som en frelsende, hævnende engel.

”Kris har ringet og sagt, han er her ved syvtiden,” råbte moren fra køkkenet. ”Dækker du bord og tilbereder salaten? Han regner med at være her klokken syv.”

Kris var morens kæreste. Han var lastvognschauffør og kørte varer ud til landets supermarkeder. Kris plejede at komme til middag et par gange om ugen og overnatte. Lucas hadede både ham og de periodiske besøg. Når moren klagede over sin søns vrangvillige opførsel i hjemmet og i skolen i særdeleshed, plejede Kris at svare, at det eneste hans slags trængte til var en god gammeldags

røvfuld. Det havde han selv fået som barn, når han havde været umulig, og aldrig taget skade af det. Lucas mente noget andet. *Så er det derfor, han er skadet oven i hovedet*, gav han til genmæle over for moren. *Pas du bare på, at jeg ikke tager ham på ordet*, advarede moren uden nogen sinde at gøre alvor af truslen.

"Lucas, hørte du, hvad jeg sagde?"

Lucas svarede ikke, men rejste sig og begyndte at dække bord. Moren havde lagt de grøntsager frem, der skulle i salaten. Da hun var færdig med borddækningen gav han sig i kast med salathovedet med målrettede, aggressive snit. Moren betragtede ham med misfornøjede blikke, som havde hun lyst til at irettesætte ham. Selv gik hun til madlavningen med øvede, engagerede bevægelser.

"Lucas, hvad med at få det til at se en smule appetitligt ud? Du får det til at ligne en massakre," sagde moren.

"Hvis det ikke er godt nok, kan du selv lave det eller få Louise til det," svarede Lucas vredt. "Hvorfor skal hun aldrig hjælpe til?"

"Fordi hun er til ballet. Og så har hun også sit job i kiosken. Desuden får du lommepenge for at hjælpe til."

"Jeg hader at lave mad til den idiot til Kris. Det eneste, vi har til fælles, er, at vi ikke kan døje hinanden?"

"Er der noget at sige til det med den opførsel? Han er en rigtig sød fyr. Det eneste, der er i vejen med dig, er, at du er jaloux."

"Vor Herre bevar's! Jaloux på hvem?"

"Fordi du ikke får al opmærksomheden."

"Han kan lave salaten selv, den dumme skid. Jeg gider sgu ikke spise sammen med ham."

Lucas smed kniven fra sig og forlod køkkenet.

"Du har bare at opføre dig ordentligt, når Kris kommer," råbte moren efter ham. "Ellers får du med mig

at bestille. Og så laver du den salat færdig.”

Lucas gik ind på sit værelse for at hente de lomme-penge, han fik af moren for at gøre rent, besørge indkøb og tømme affald. Derefter listede han tilbage til entréen og greb sin vindjakke, inden han forsigtigt åbnede gangdøren.

”Lucas,” hørte han moren råbe fra køkkenet. ”Du går ingen steder.”

Så løb han hen ad svalegangen og ned ad trapperne fra anden sal. Han så sig tilbage flere gange for at se, om moren fulgte efter. Det gjorde hun ikke. Derfor kunne han slå over i vanlig slentrende gang, da han nåede ned på fortovet.

Han fnyste af indestængt harme. Det kunne lige passe, at han skulle sidde på nåle og spise sammen med moren, Kris og Louise og se på, hvordan moren gjorde sig lækker over for kæresten. Den lede stodder havde sikkert kærester i hver eneste *fucking* by, han kørte varer til. Hver gang, Kris var på besøg, rasede han i sit indre over at se, moren gøre sig til over for denne indbildske, dovne skid. Han kunne ganske enkelt ikke holde ud at se hende opvartede ham i alle ender og kanter, som var han hendes lille kæledække.

Når de havde spist og delt en flakse vin overlod han opvasken til moren, ham eller Louise. Så åbnede han endnu en ny flaske vin og satte sig hen i sofaen for at se fodboldkamp eller anden form for sport på en af kanalerne. Selv om moren ellers aldrig så sport, men hellere ville se underholdning som X-factor og Vild med Dans, jublede og hylede hun med, når der blev scoret eller opstod en anden spændende situation på skærmen. Alt sammen for den lede stodders skyld.

I butikscentret købte han en hamburger og cola, som

han satte til livs med glubende appetit. Det var det eneste ordentlige måltid han havde fået hele dagen. Bag efter slentrede han rundt uden mål og med. Hilste flygtigt på nogle andre drenge, der så lige så forsømte ud som han selv. Desuden virkede de for kedelige til, at han gad mænge sig med dem. I stedet overvejede han at fortsætte ned til stadion for at se, om drengeholdet trænede fodbold. Stod de og manglede en på et af holdene, kunne han altid træde til for at få tiden til at gå.

Han havde netop besluttet sig, da han passerede den butik, hvor moren købte acetone til at fjerne neglelak. Tanken gav ham den indlysende ide, at gå inden for, for at se om, butikken havde andre af de ingredienser, der stod i bombemanualen. Målbevidst gik han hen til den afdeling, hvor acetonen havde stået. På hylderne over og under, stod rækkevis af andre ensliggende grønne flasker med alt fra rensebenzin, petroleum, salt- og svovlsyre samt andre giftige produkter. Han så sig omkring og lod en flaske med saltsyre glide ned i en af vindjakkens dybe lommer. Så gik han videre til afdelingen for spraymaling, tog en flaske med sort og gik hen til kassen og betalte.

På vej ud af centret besluttede han at bruge den i skolegården eller andet sted, hvor hans plageånder kunne se resultatet. *Henrik K., din klamme skid*, ville han snige sig til at skrive efter skoletid, eller et andet sted, hvor Henrik, Ask og Peter normalt færdedes.

Han trak flasken med saltsyre op af lommen og baksede længe med skruelåget, inden det lykkedes at åbne den. Forsigtigt snuste hun til den og trak hurtigt næsen til sig. Dampene sved i både næsens slimhinder og øjnene. Han skruede låget på og så sig omkring. Ingen havde tilsyneladende lagt mærke til optrinet, registrerede han. Virkningen forskrækkede ham en smule. Gad vide, hvor

lidt der skulle til i Kris' vin for at give tilstrækkelige smerter til, at han måtte en tur på sygehuset, tænkte han. Han opgav straks tanken af skræk for, at skiderikken endte med at dø af det.

På stadion manglede de netop en mand på et af holdene. Selv om han først spillede kostbar, lod han sig omsider overtale. Han hørte til blandt de bedste spillere og var især kendt for sine ufine taklinger. Disse var ofte udførte med så stor elegance, at træneren, der i aftenernes kampe også agerede dommer, overså dem.

Træneren fandt et par shorts og fodboldstøvler, der passede i størrelse. Jakken med syren og spraymaling låste han ind i et ledigt skab.

Kampen bølgede frem og tilbage med stor jævnbyrdighed. På et tidspunkt, da en af modpartens hurtigste angribere havde frit løb mod mål, lykkedes det Lucas at hægte en fod ind under den andens med det resultat at fyren rullede flere gange rundt på grønsværen.

"Beklager Lucas," lød det fra træneren. "Men det var simpelt hen for groft. Du må nøjes med at være tilskuer resten af kampen."

Lucas protesterede ikke. Med bøjet hoved satte han kurs i retning af klubhuset og omklædningsrummet.

"Kan man vente andet af dig, Lucas," hørte han en eller anden råbe fra tilskuerrækkerne.

Ud af øjenkrogene fik han øje på Henrik, Ask og Peter, der med skadefro fulgte hans retræte ud af banen. Det var tydeligt, at Henrik var ude på ballade, hvis han fik yderligere lejlighed til det. Han skal fandeme få, tænkte han kampberedt. I sit opbragte indre fandt han hurtigt ud af, hvordan han kunne tage hævn over sin ærkefjende.

Tilbage i omklædningsrummet skiftede han til cowboybukser og gummisko. Jakken tog han forsigtigt på af

hensyn til flasken med den farlige, ætsende syre.

Med alle sanser på vagt nærmede han sig det sted, hvor Henrik og hans to venner stod og fulgte med i kampen. Lucas så sig omkring og stillede sig derefter så tæt op af Henrik, som det var muligt. De nærmeste tilskuere var heldigvis så optaget af kampen, at ingen tilsyneladende lagde mærke til ham.

Efter nogle få minutter var der optræk til målchance. Alles opmærksomhed var rettet mod spillerne. Hurtigt tog Lucas bestik af situationen og fjernede hættten fra sprayflasken. Øjeblikket efter sad bolden i nettet. Den begejstrede jubel fra det heldige holds tilhængere udløste det øjeblik, han havde ventet på. Forsigtigt trak han sprayflasken op af lommen og sendte i en hurtig bevægelse en stråle sort maling i retning af Henriks kridhvide mærkevarejakke, som hele klassen misundte ham. Lige så rask var sprayflasken tilbage i lommen igen, samtidig med at han hastede væk fra åstedet.

”Lucas,” hørte han moren råbe, inden døren blev åbnet til værelset. ”Hvor har du været?”

Lucas lukkede for den chat-side, han havde tastet sig ind på. Der var ingen grund til at give moren lejlighed til at læse med på svaret fra fyren, der kaldte sig Al-zabaniya: *At lave bomber er så let som at klø sig i nakken. Som du allerede ved, kan alt købes i almindelige butikker eller specialforretninger. Har du ikke selv redskaberne til fremstillingen, kan du låne dem i din skoles kemilokale.*

”Hvor har du været?” lød det en smule bekymret fra moren.

Eller måske var det blot, fordi hun var en smule beruset, tænkte Lucas. Hun fik altid dette særlige svømmende blik, når hun havde drukket et glas for meget.

”Henne at spille fodbold.”

”Skal du ikke have noget at spise?”

Lucas trak afvisende på skuldrene.

”Jeg vil nødtigt ha’, at du ender som et afpillet skelet oven i alt det andet. Jeg kommer med en sandwich til dig.”

Moren forsvandt, og Lucas vendte tilbage til chatten.

Egentligt vil det være lettest at låne kemilokalet, svarede han.

Hvorfor ikke. Hvis der er mørklægningsgardiner at trække for?

Det vil jeg undersøge. Det er pærelet at bryde ind.

Han lukkede igen for chatten, da moren trådte ind bærende på en bakke med en sandwich og et glas juice.

”Det er bedst, du bliver her, så vi undgår scener,” sagde moren med et bestemt udtryk omkring munden.

Lucas svarede ikke. Moren forsvandt uden yderligere kommentar. Hverken hun eller Kris behøvede at være bange for at blive forstyrret i deres hyggeaften og drikkeri, tænkte han. Han kunne ikke drømme om at se fjernsyn med dem.

Sandwichen smagte himmelsk. Moren havde lagt en af de tiloversblevne koteletter ind mellem to stykker franskbrød. Han slugte rub og stub med glubende appetit.

Hvor blev du af, stod der i chatten.

Trængte til noget at spise.

Uden mad og drikke dur helten ikke. Smagte det godt?

Himmelsk. Hvor lidt nitratgødning kan jeg begynde med?

5-10 kg skulle være nok til det, du har gang i.

Jeg ved, hvor der står en sæk.

Så er det bare med at komme i gang. Hvis der bliver noget til overs kan du øve dig på Jyllands-Posten. Held

og lykke med det.

Lucas var en smule i tvivl om, hvad hans ukendte chatven mente med bemærkningen om avisen. Jyllands-Posten var vist den avis, der for flere år siden havde bragt nogle stærkt fornærmende tegninger af muslimernes profet Mohammed. Det var længe før, han begyndte i første klasse.

I det sidste frikvarter blev Lucas tilbage i klasseværelset, indtil de andre var gået. Han ventede fem-ti minutter på, at gangene blev rømmet. Derefter satte han kurs mod kemilokalet nervøs for at støde på emsige elever eller mistroiske lærere. Kun nogle ivrigt snakkende elever passerede forbi uden at værdige ham et blik.

I kemilokalet var der mørklægningsgardiner for alle vinduer konstaterede han tilfreds. Underligt, at han ikke havde lagt mærke til det før. Samtidigt erfarede han, at alle skabe var låst. Hvor fandt man en nøgle, der passede, spurgte han sig selv og skyndte sig tilbage til sit eget klasseværelse for at undgå spørgsmål om sin færd.

På vej hjem fra skole besluttede han at gå ind i butikscentret for at købe en flaske brintoverilte.

"Min mor har fået at vide, at man kan bruge brintoverilte til at rense sår med," sagde han med helt uskyldig stemme til den ældre kvindelige ekspedient.

Spændt ventede han på hendes reaktion. Man kunne aldrig vide, om kællingen vidste, at terrorister brugte det til fremstilling af bomber og derfor var særligt opmærksom på, hvem man handlede med.

"Rigtigt," svarede ekspedienten med et smil. "Det er faktisk ret effektivt."

Lucas gengældte smilet for effektens skyld.

"Vores hund har fået en flænge på det ene ben,"

tilføjede han. "Det er heldigvis ikke særligt alvorligt. Så min mor håber, at vi slipper for at gå til dyrlægen."

"Ja, det er efterhånden lige så dyrt som at gå til tandlægen," sagde damen.

Lucas smilte og lagde flasken ned i skoletasken. På vej hjem gennemgik han i tankerne, hvad han manglede for at mikse sin bombe.

Synet af den åbne dør til viceværtens værksted og lagerrum, fik ham til at beslutte at foretage dagens tredje afstikker. Beslutsomt gik han hen og stak hovedet inden for. Der var ikke en sjæl at se. Fra værkstedet fortsatte han ind på lageret, der var fyldt med malerbøtter, poser og kartoner med alverdens indhold. Langs en væg stod sække med cement, kalk, græsfrø og gødning. NPH-gødning stod der på en. N'et betød nitrat vidste han fra sit opslag på nettet. Den var godt halvfuld. Hvilket betød mere en fem kg. I følge angivelsen på sækken. Altså var der nok til eksperimentet, tænkte han. For at vurdere muligheden for at tage den med sig, stillede han skoletasken hen ved siden af sækken. Rullede han sækken tæt sammen, kunne tasken sagtens rumme den, når han havde tømt den for dens indhold. Altså måtte han vente til senere.

På vej ud af værkstedet fik han rent tilfældigt øje på et bundt nøgler i et knippe, der hang på en krog mellem det sirligt ophængte værktøj på væggen. Her var løsningen måske, tænkte han. Blandt de mange nøgler var der sikker én, der passede til kemilokalets skabe.

"Hvad kan jeg hjælpe med hr.?" lød en stemme bag ham.

Han fór sammen. Det var viseværtten, der stod og betragtede ham med et mistroisk, gennemtrængende blik.

"Jeg ville bare høre, om jeg kunne låne en hammer. Til

nogle billeder, som jeg skal have hængt op på væggen i mit værelse.”

”Naturligvis min ven,” sagde han.

Han gik hen og tog en mellemstor hammer ned fra værktøjstavlen.

”Den her kan du vist godt håndtere uden at lave alt for mange ulykker på væggen. Har du de rigtige søm?”

Først nu kom Lucas i tanke om, at der krævedes søm til den slags.

”Bare almindelige søm,” sagde han.

”Stålsøm er det eneste, der dur i betonvægge. Hvor mange skal du bruge?”

”Fem,” sagde han for at sige noget.

”Så får du seks, hvis et af dem skulle ramme en sten og knække.”

Han tog en æske og hældte nogle små sorte søm ud på arbejdsbordet.

”En, to ...,” talte han højt for underholdningens syld. ”Her. Pas nu på, at du ikke taber dem.”

Han rakte en hånd frem. Viceværtten lukkede den omkring sømmene med et lille fortroligt klem.

”Du kan lægge hammeren her på bordet, når du er færdig.”

Han takkede, ledsaget af et taknemligt smil. Fjolset behandlede ham, som var han en af blokkens snottede unger, tænkte han. Han skulle bare vide, hvad han havde gang i.

Tilbage i værelset kunne han ikke dy sig for at hamre alle seks søm i væggen. Manden havde ret, tænkte han. Almindelige søm var ikke meget bevendt i den stenhårde beton. På et eller andet tidspunkt fandt han sikkert et eller andet at hænge på dem.

Mads lå i sin side af sengen og kunne ikke falde i søvn. Hans kæreste, Camilla, havde vendt ryggen til og trak vejret med lange fredfyldte åndedrag. Egentlig ville han gerne have drøftet problemet med Lucas og hans klassekammerater med hende. Men eftersom hun udelukkende var lærer for de yngste årgange på skolen, kendte hun ikke de elever, han var klasselærer for.

Lucas havde igen været oppe at slås med sine plageånder, Henrik, Ask og Peter. De tre drenge var ret dominerende og styrede så godt som hele klassen. Såvel drengene som pigerne fandt sig tilsyneladende i det, som var det en naturlov.

Med undtagelse af Lucas. Han var klassens stridbare rebel, der ikke fandt sig i noget som helst eller lod sig dominere af nogen. Henrik besad desuden den fordel, at han evnede at besnære lærerne. Kollegerne var af samme grund tilbøjelige til at undskylde ham og resten af klassen og fordømme Lucas. Derfor var den almindelig opfattelsen, at problemerne i klassen først og fremmest skyldtes ham.

Skoleinspektør Holst virkede mere og mere opgivende, hver gang problemet blev bragt på bane. Derfor var han ikke til megen hjælp. Ikke så sært, tænkte han, når også kollegerne var på nakken af Lucas. Af samme grund var han stort set alene om at forsvare ham.

For få dag siden havde kontroversen imidlertid taget en ny drejning. Efter at have sendt Henrik, Ask og Peter ud af klassen og alene med Lucas, var denne gået amok og havde skreget, at han ville bombe dem alle til atomer.

”Jeg ved, hvordan man laver en bombe,” havde han

råbt. "Så skal de fandeme få, hvad de fortjener."

Truslen anså han i første omgang som en overilet reaktion på de tre plageånders mobning af ham. Noget, som ethvert barn kunne finde på, når det følte sig såret og ydmyget. Hvor tit hørte man ikke børn råbe ad hinanden med trusler om både det ene og det andet. Det fik ham til at tænke på påstanden om, at der ikke ville findes et eneste levende menneske i verden, hvis alle ønsker om andres død og udslettelse blev til virkelighed.

Så var det, at Lucas havde uddybet truslen.

"Jeg har alle ingredienser til at forvandle dem til atomer."

"Hvordan skal det forstås?" havde han spurgt.

"At jeg har alle de ting, der skal til for at lave en bombe."

"Jeg håber for din egen skyld, at det er noget du finder på, Lucas," svarede han chokeret. "Er du klar over, at trusler af den art kan opfattes som planlægning af terrorisme?"

Ordene havde fået Lucas til at kølnе af. I stedet betragtede han sin klasselærer med et granskende, mistroisk blik.

"Det er bare noget, jeg siger for sjov," svarede han med i et trodsigt, afvæbnende tonefald.

"Det håber jeg sandelig også, Lucas. Og skal vi så ikke være enige om, at glemme det?"

Lucas havde undladt at svare. Bag efter var han ikke fri for at fortryde, at han ikke havde afkrævet ham et svar eller løfte.

Nu lå han i sengen og vendte og drejede sig med Lucas trussel rumsterende i hovedet ude af stand til at falde i søvn. I håb om ro i sindet og en rolig nats søvn besluttede han at drøfte sagen med skoleinspektør Holst allerede